

אכתה דוק ארותי

גשם, שלג, רוח קררר / הכל סגור ומסוגר / אין קפה, אין כסית ולא בר / לעזאזל, חוזרים לעין הוד — הכפר. מה יש דן, רק לך מותר? * * *

דחיפאיות בלבד

(1217/75) אינו רוצה שתחשדו בו חלי לה שהוא ירושלמי, ואם הוא מתגורר בירושלים, אין זאת אלא משום שהוא... * * *

מענין, איך נחשתי? למעשה הסטודנט שלנו הוא חיפאי, וגם מבטן, ובתור שכזה היה רוצה להעניק מכשורונתיו לחיפאית (דווקא) כבת 16-18. וכשרון, משמע: ריקודים, בילויים וכולי וכולי. או! אינך חיפאית? כמה תבל. * * *

כל אדם אוהב את עצמו יותר מהאחרים. ובכל זאת, משפטו על עצמו אינו רבי-ערך בעיניו, כמשפטם של אחרים. * * *

עדיין לא נשתל

צחוק צחוק, אבל הסטודנטים אצלנו על הגובה (1217/76), "בחקי, גשם ירושלמי דק, בפנים, מועקה אפורה של אדם שנתלש מעולמו שלו ועדיין לא נשתל בעולמם של אחרים. רואה את, רותי! אני מצוי כאן זמן רב, ואולי משום כך כל הפרצופים בקר המוביל לקרית האוניברסיטה זרים לי. עדיין איני בולע ספרים, וביתניים יושב לי מול החלון ותוקע מבטי בטיפות הקטנות, מתוך יריעה שהיא (מי זאת הירעה?) היא תבוא מן החלון ואף לא מן הדלת. היכן את נערה? היכן החיוך שכה כאן בין הכתלים הנורים לזי ירושלים היא עיר ציורית, חסרת חום אנושי. יותר מדי זרים עברו בה, מכדי שתקדישי, ולו גם רגע קט של מהשבעה, לזר גוסף. אולי ישנה משיהו הרחק מכאן שתעשה זאת במקומה?" * * *

לא אכזיבו

מי מוכן לכתוב לשתי נערות תל-אביביות כבנות 20, המעידות כי הטבע העניק להן חוש הומור "חריף" במיוחד, נוסף לכל יתר המעלות (בעיקר חיצוניות) אשר עד כה — לא אכזיבו. כך לפחות, הן חושבות. * * *

אתם? או בבקשה לפנות אל (1217/77), ואני תקחה שלא תתאכזבו. * * *

גובה: מטר שמונים

עוד שתיים כנ"ל (1217/78) — אלא שבשביל לכתוב אליהן, עליכם להצטייד במטר שמונים גובה, וקצת... סבלנות. * * *

אוהבות לצנוח

תארו לעצמכם מה כבר יכולות לשלוש נערות חיפאיות בגיל השפשי-עשרה לבקש. לא נכון! אבל גם לא טעיתם הרבה. ולמה דחקא צנחנים? מפני ש... "מילדות כבר אהבנו לצנוח מכל מיני מקומות. החל מהמיטה, ומקחת שזה יגמר באחירון." * * *

עכשיו אתם מבינים? יפה. ובכן, אם אתם שיושה צנחנים (רצוי משוחררים) המוכנים לתת ל(1217/79) סרק בצניחה, למה שלא תכתבו אליהן? יכול להיות נחמד, באמת. * * *

נשמע מפי אשה, אחרי הרצאה על הפסיכולוגיה של הילד: "איזה אבזח זמן זה היה, אם כי אני מוכרחה לחודות שחיתה זו הרצאה חינוכית..." * * *

מבוקשת שותפה

עדי כה, הסתפק (1217/80) בקריאת המכתבים המתפרסמים במדור זה, אבל עכשיו החליט שהוא כבר די בשל לקחת חלק פעיל בו. אז בואו נמסור לו את רשות הדיבור: "גילי 22 אביבים. גובה 170 ס"מ. לאחר שרות צבאי (חיל האויר) אני עובד בשרות התעופה האזרחית. בשעות הפנאי אני אוהב לעסוק באלף ואחד דברים. ובשביל אותם עיסוקים נפלאים, ברצוני למצוא שותפה חמודה, אשר בחברתה אוכל להגיש את עצמי תופשי. עליה להיות כבת 20-18, הופעתה החיצונית סימפטית ושקטה, וכן, גם אופה. ונוסף לכך תל-אביבית אשר אוהבת את החיים כמו שהם. כלומר, לפעמים שקטים ולפעמים סוערים, אך בעיקר מעניינים." * * *

על הנשואין...

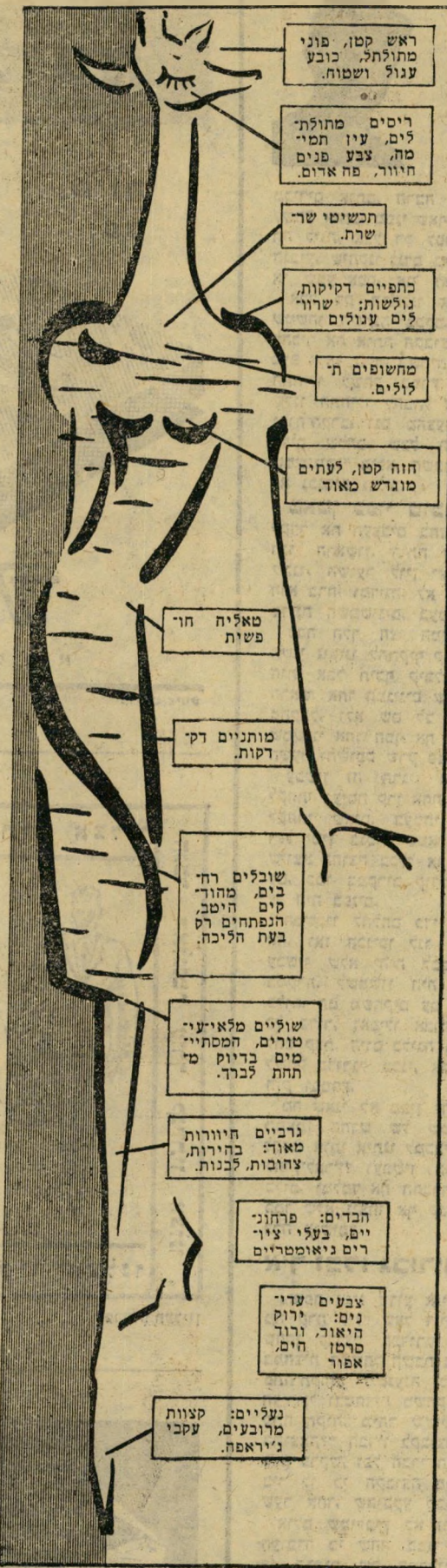
- * נשואין זה מוסד נפלא. אולם, כמו מכל מוסד סגור אחר, מנסים להימלט גם ממנו לפעמים.
- * נשואין זה הגרלה אשר בה המהרים הגברים על ההופש והנשים — על האושר.
- * להתחתן פעם אחת, זו חובה, פעם שניה — שטות. בפעם השלישית — זה כבר שגעון.
- * פרד מונוסון: "בתשעים ושמונה אחוז — אשתי אינה מכירה אותי, ואם היא בכל זאת מחזיקה מעמה, זה בגלל שני אחוזים שאף הם בספק." * * *

ציפור קסנה לחשה לי

נוסף להיותו נשיא בית המשפט המחוזי, נבחר הדי-ר **נתן בריזבאי** לשמש כנשיא לשכת "חירם" של הבוגרים החופשיים. כשנתבקש הנשיא החדש להשיב על הברכות שהומטרו עליו במסיבה שנערכה לכבודו, ענה: "לאיש אחד נולד בן, כאשר שאלו את האב המאושר לשלמו של הבן ואם מלמדים אותו כבר לדבר, ענה: לדבר בינתיים לא, אבל לשתוק — כן". * * *

מיועדנו **פרד מונוסון**, נראה באחת השבתות כשהוא מטייל להנאתו של גג מזון דן, לשאלה מה דעתו על מזג האויר הקיצי, אמר: "דבר אחד אינני יכול להבין, מדוע יהודים טובים באמריקה נוטעים למימי יתרת בולז". * * *

במשך להמשיכות הפרשה, נזכר **יוסף אלמוגי** שבזמן מלחמת העולם השנייה, כאשר הוזדק בשבי הגרמנים, קיבל יום אחד מברק מאשתו, שנולד לו בן. בתשובה לברק ענה לאשתו — CARRY ON! (המשיכו).

עד שלא הפכתי את הקור לתחביב, סבלתי ממנו קשות. אבל עכשיו שנינו מרוצים — גם אני וגם הקור. * * *

התענוג שבחברתנו

(1217/68) בן 17, טוען שבירושלים לא רק קר נורא, גם משעמם נורא. לקלונע נמאס כבר ללכת. כרטיסי תיאטרון עולים ביוקר, את מבינה, כך שאם את מוכנה להסתפק בחברתו, ואין ספק שזה הכבה, הרי כל מה שנתרם לך לעשות הוא לכתוב אליו. אגב, אינך חייבת להיות יפהפיה, הוא מוכן להסתפק גם בסמימפטיה. בחור צנוע, לכל העדות. * * *

על פרשת דרכים

גם (1217/69) בת 17, תלמידת בית-ספר חקלאי — וקשה לה להתלסס אם לצאת לגרעין, לצאת לצבא, או להמיר שיד בלימודים. "... מסיבה זו אני כותבת לך, רותי, ומבקשת לך לקשר אותי עם משהו שעמד בפני אותה בעיה, ורצוי מסביבות חיפה." * * *

והרי נאמר כבר: "אין חכם כבעל נסיון." * * *

שחמת ופוליטיקה

ב-מיאוש אך מלא תקתח למצוא את מבוקשי מתחיל מכתבו של (1217/70). ואם כל הדרכים מובילות לרומא, הריה דולורוסה שלו מובילה אל נערה אלמונית מחיפה, ש-תאות לשמש לו בת-לחה. * * *

מן הסתם יעניין אותך לדעת כי כבר מלאו לו 20, וכי אין יתר תחביביו, נמנים גם שחמת ופוליטיקה. או אל תגיד לי מעוניינת בפוליטיקה! * * *

אף פעם לא יכולתי להבין כיצד זה אותו שלימזל שלא היה מספיק טוב לנישואין, הפך לאב של הבן המצטיין ביותר בבית-ספרו. * * *

מחפש את העור

"... כן, אלהים מצא לאדם עור כנגדו, ואני רוצה שתסיעני לי למצוא את העור כנגדי." כותב (1217/71). * * *

אולי תגלה לי יודי הצעיר (17) היכן היית אתה, כשאלוהים חילק את העור? מכל מקום אתה צודק כשאתה אומר שמחובתי לעזור לך. ואין זאת רק חובה, גם תענוג. * * *

ובכן, על ה"עור" להיות תלמידה, כי "אני תלמיד די טוב, עם ובלי מרכאות". עליה להיות ענוה ולא סנובית. והעיקר, זה בת האוכה, כלומר שלא תהיה שמנה, כי "אני אלרגי לשמנות". * * *

אז אחרי שירדנו לסוף דעתך, אבקשך להתאזר קצת בסבלנות, ואין ספק שתקבל את מה שמגיע לך — בדואר. * * *

נסיון — זה לא מה שקרה לך, אלא מה שעשית עם זה. * * *

התכתבות לשמה

דומני שכבר ציינתי פעם כי לכל אחד מאתנו יש מטרה. המטרה של (1217/72) היא התכתבות לשמה. ולא התכתבות שמטרה בצידה, אם כי היא מודה שאין כל רע בזה, להיפך! אבל היא באמת ובתמים מעוניינת (אך ורק) בהתכתבות, אז מה יש? מלבד זאת היא טוענת, ולא בלי צדק, כי "... יש לי חבר, וחבר טוב. או אם אצליח לעניין משהו מבלי כל אותן מחשבות סחור סחור, ברור יהיה לי שהמאמץ יהיה כדאי." * * *

מוכן להמר על המאמץ? * * *

יופי פנימי

או שמה מעדיפה את סיפוס (1217/73)? * * *

הגני בן 30. צבר. גובה: מטר שבעים. מעוניין להתכתב (בינותינים) עם בחורה עד גיל 25. אינני מבטיח לה בילויים במיוחדים לילה אקסקלוסיביים. לאללל הנוער אלבים פרסלי אינני סוגר. את שיריו האחרונים של אנקה אינני מכיר. מה שאוהב עלי, הם הדברים היפים הנותרים סעם וצבע (מה עם ריח?) של החיים. כמו, למשל, ספרות יפה, מוסיקה, מראות טבע אויר לילה כסוג ריח פריחת הדריים, תמונות המביעות אופי פנימי (הוא בטח לא מתכוון לאבסטרקט). * * *

הרצאות, טרטים ומחזות. אני מבטיח לאותה נערה שתסכים להתקשר אתי, וידידות כנה, ומעל לכל, הבנה וגילוי לב. אינני יודעת למה את עוד מחכה, ובכלל, מה כבר אפשר להסתיד בעסק שכזה? * * *

אגרת מן הארץ "הנעודה"

את השיר הזה לא כתב בן-אמון, והיים חפר לא אימץ אותו. את השיר הזה כתב (1217/74) שחפץ בעילום שמו, מסיבות המובנות מאליו. * * *

חרהשו, ניציבו, כולו כטיח / במוסקבה בבולשוי, אני חתיך. / אופרה ברובל כולם לראות רוצים / שם ויסילי גם חרושצ'וב ועבדול חכם. * * *

פציתמו, קפיויביסטי, למה לא / את אנושה אני תופס, ימח שמו / זה פסל, זה קרמלין, הנה גן / אנושינקה תפסה ספסל. * * *